

Великиятъ жупанъ Стефанъ бѣ избързалъ и бѣ срещналъ кралъ Андрея при Равна.

Тамъ, 12 дена сърби и венгри прекарали въ тържества и взаимни дарявания. Отъ Равна кралътъ и великиятъ жупанъ заедно потеглили срещу Анри и го срещнали при Нишъ. Започнали безбройни преговори. Сърбитѣ не отстъпвали отъ неизпълнитѣ си искания, като прогаквали нарочно преговоритѣ, докато укрепятъ и заградятъ друмоветѣ, по които трѣбвало да се върне латинската войска. И сега Анри билъ пленникъ на великия жупанъ: безъ подкрепата на Андрея, съ враждебния епирски деспотъ въ тила.

Борилъ молѣше за най-бърза помощъ. Веднага отъ Константинополь да изпратятъ войски къмъ Нишъ. А ако е възможно, да изпратятъ подкрепления и за него, понеже положението въ България било неудържимо . . .

Маршалъ Вилхардуенъ избухна въ бурна яростъ. Хитринитѣ на жупана бѣха отдавна известни. Ала това не бѣ достойно за Андрея венгерски . . . Нѣмаше ли сега да се яви пакъ на помощъ нѣкой светецъ, който да прободетъ съ копие то си латинския императоръ?

Мария трепна. Хвърли безпокоенъ взоръ къмъ маршала. Вилхардуенъ имаше право. Трѣбваше да се действува бързо. Тя веднага изпрати да се свика съвега на баронитѣ. Следъ това отново размѣни нѣколко думи съ своитѣ едноплеменници. Помъчи се да узнае нѣщо за водачитѣ на богомитѣ, за заточенитѣ войводи. Но двамата пратеници умѣеха добре да прецеждатъ думитѣ си. И тя не можа нищо да узнае. Само когато се сбогува съ тѣхъ, и деспотъ Богданъ се наведе да цѣлуне дѣсницата ѝ, тя чу невѣроятенъ шъпотъ.

— Илища ти изпраца частно послание, Марио. Кому да го предамъ?

Императрицата го изгледа втрещено. Богданъ не бѣше ли отъ Бориловитѣ? Клопка ли ѝ поставяха? Ала тя не се поколеба. Решително протегна рѣка. И каза високо.

— Радвамъ се, че приятѣлнитѣ ми не ме забравятъ. И азъ ще имъ отговоря. Дайте ми посланието имъ.